CUM PREGĂTIM „SCHIMBUL DE MÎINE" ÎN TENIS?

● Deși „sportul alb" a intrat în pas cu avîntul general al mișcării noastre sportive, jucătorii de certă valoare internațională întîrzie să apară. Fetele au realizat un progres și se afirmă, în timp ce băieții sînt departe de clasa de joc a lui Țiriac și Năstase.

● Cauze ? Multiple. Principala frînă este lipsa unei concepții clare, competente, continue, de făurire a noilor valori, cel puțin de talie europeană, pentru tenisul românesc

„Primul dintre toate formele de sport ca ritm de dezvoltare, primul ca amploare a contactelor internaționale, al doilea după înot ca răspîndire geografică..." — așa îl caracterizează o recentă statistică a UNESCO. Tenisul, acest sport atît de iubit, atît de răspîndit pe toate meridianele, cunoaște o înflorire fără seamăn : **19 milioane de rachete au fost vîndute, în cursul anului trecut, în întreaga lume, cifră-record.**

Integrîndu-se acestui avînt general, **tenisul românesc s-a situat cu pregnanță în eșalonul fruntaș.** Campionii noștri au urcat de mai multe ori pe podiumul marilor întreceri internaționale. În trei ediții recente, echipa României a fost finalistă a „Cupei Davis", iar maeștrii emeriți ai sportului **Ilie Năstase** și **Ion Țiriac** și-au înscris numele printre laureații celor mai mari turnee. Succese au obținut și reprezentantele tenisului nostru feminin, la diferite niveluri, de la cel al competițiilor de junioare, la acela al turneelor de anvergură.

Numai în perioada 1968—76 numărul terenurilor din țara noastră a crescut de la aproximativ 200 la peste 3 000. În evidența federației noastre de specialitate figurau, la sfîrșitul anului trecut, peste **10 000 de sportivi legitimați.** Numărul practicanților tenisului la noi este însă mult mai mare, căci la ultimele ediții ale competiției de masă dotată cu „Cupa Scînteia tineretului" au participat, de fiecare dată, **200 000 de jucători între 11 și 25 ani,** candidați la afirmarea în acest sport. La aproximativ **100 000 de rachete** se cifrează producția anuală a fabricii de materiale sportive din Reghin, care a contribuit astfel în mod substanțial la răspîndirea tenisului în întreaga țară, în medii foarte variate.

Popularitatea de care se bucură această disciplină sportivă în țara noastră, condițiile mereu îmbunătățite, care sînt asigurate practicării tenisului, reprezintă o bază pentru obținerea unor succese și în viitor. În grupajul de față ne-am propus să trecem în revistă cîteva din problemele determinante pentru consolidarea viitoare a tenisului nostru.

În „sprint" spr

PENTRU CA „SPERANȚELE" DE AZI SĂ CONFIRME PE DEPLIN

Se va împlini, nu peste mult timp, un an de cînd în Capitală **lua ființă, în cadrul complexului sportiv „23 August". Centrul republican de pregătire și perfecționare în tenis.** Nu este cazul să insistăm asupra necesității unei asemenea verigi în desăvîrșirea măiestriei jucătorilor noștri. Centrul și-a început activitatea prin a convoca — sub îndrumarea unor antrenori proveniți din rîndul tenismanilor fruntași — aproape 100 de juniori și junioare pentru ca, **în urma unei riguroase selecții, în atenția tehnicienilor să rămînă aproximativ 25—30 de tineri cu perspective mai mult sau mai puțin certe.** De unde proveneau ei ? Punîndu-ne această întrebare, am și păsit pe teritoriul unui capitol din tenisul românesc ce merită a fi discutat. **Cluburile bucureștene Dinamo, Progresul și „Tot înainte" au fost principalele rezervoare de jucători talentați.** Fapt explicabil, dacă avem în vedere că **Aurel Segărceanu, „Cucu" Schmidt** și **Tudorel Bădin** sînt printre puținii (dacă nu chiar singurii !) antrenori care — ca să spunem lucrurilor pe nume — stau pe teren multe ore pe zi, cu elevii lor, învățîndu-i tehnica atît de dificilă a loviturilor cu racheta.

Dar, cel puțin teoretic, tenisul românesc nu se rezumă la secțiile și cluburile din București. **La sfîrșitul anului 1976,** conform statisticilor, **existau 20 de secții de nivel republican și alte 425** (să reținem : 425 !) **de nivel județean.** Aportul acestora — cu rarele excepții ale pepinierelor de la **Dinamo Brașov, Politehnica Cluj-Napoca** și **Metalul Tîrgoviște** — după cum lesne se poate constata, nu este nici pe departe la nivelul cerințelor.

Așa-zisul „tenis de perspectivă" se practică și în 18 școli sportive, răspîndite în întreaga țară. Sînt mai mult de douăzeci de ani de cînd acestea funcționează, însă contribuția lor la „alimentarea" cu jucători a loturilor republicane este neînsemnată, aproape nulă. **Cu excepția Școlii sportive nr. 2 din Constanța, întrucîtva și** — într-un trecut ceva mai îndepărtat — **a celei din Tg. Mureș, alte unități cu profil similar nu au dat nici măcar un singur campion !** Să ne referim, de pildă, LA ȘCOLILE SPORTIVE NR. 2 ȘI 3 DIN CAPITALĂ UNDE SÎNT CREATE TOATE CONDIȚIILE NECESARE, DAR UNDE, DE ANI DE ZILE, SE LUCREAZĂ FĂRĂ REZULTATE DEMNE DE MENȚIONAT.

În vederile federației noastre de specialitate a intrat și perfecționarea calendarului sportiv intern. Acesta a fost îmbogățit cu o seamă de concursuri, eșalonate pe categorii de virstă și clasificare sportivă.

Cîteva din vlăstarele tenisului nostru, îndrumate de antrenorii V. Serester *(stînga) și* Al. Bădin *la Centrul republican de pregătire și perfecționare* Foto : Dragoș NEAGU

Dar eficacitatea lor s-a dovedit a fi destul de modestă. Competițiile nu sînt privite ca mijloace reale de verificare și pregătire datorită faptului că, în multe cazuri, înscrierea în concurs a sportivilor este formală, astfel că mulți dintre cei anunțați nu se prezintă la start. Aici este cazul să subliniem că unele cluburi, chiar dintre cele fruntașe, desfășoară o activitate unilaterală. În timp ce **Dinamo București lucrează — și încă foarte bine — cu fetele, lansînd jucătoare talentate** (să amintim pe Virginia Ruzici, Florența Mihai, Elena Popescu, Gabriela Dinu), **același club neglijează tenisul masculin de performanță.** În sens contrar, **la clubul Steaua s-a lucrat aproape exclusiv cu băieții și numai în ultima vreme, datorită pasiunii și priceperii pedagogice a antrenoarei Eleonora Dumitrescu, a început și aici o activitate promițătoare de lansare a unor tinere jucătoare** (surorile Cazacliu, Laura Grünberg). De ce ? Explicația este simplă : **conducerile cluburilor și antrenorii lor vizează doar succesul imediat, cel ce le este asigurat prin valorile existente în echipă și nu sînt preocupați de formarea cadrelor noi.**

Surprinzător pentru oricine apare faptul că, deși avem competiții republicane de toate nivelurile — de la copii pînă la seniori — practic **lipsesc din calendar campionatele școlare, iar cele universitare decurg aproape în anonimat.**

Să reținem, în sfîrșit, faptul că și participările jucătorilor noștri la competiții internaționale suferă de multe ori de formalism : **se fac drumuri inutile, se ratează participări, se abordează tîrziu concursurile.**

Sînt numai cîteva aspecte — cele principale — ale unei activități care se cere adusă la nivelul necesar promovării eficiente a elementului tînăr în tenis.

ANTRENORII — FĂURITORII CAMPIONILOR

...DAR PE ANTRENORI CINE-I FORMEAZĂ ?

Fiindcă nu s-a putut descoperi cu certitudine cine i-a fost dascăl lui Ilie Năstase în anii săi de început, am acceptat adeseori explicația, destul de facilă, că marele nostru campion este un perfect „autodidact". Poate că afirmația cuprinde și ceva adevăr. Totuși, ea nu trebuie — în nici un caz — să devină un model de urmat pentru sutele de tineri care pășesc pe grelele trepte ale învățăturii în această disciplină. Nu pe cazuri de excepție se bazează teoria și metodica tenisului (Năstase este o asemenea strălucită excepție !) și *„meseria" minuirii rachetei nu se mai „fură" astăzi, ci se învață.* Și anume, de la profesori calificați.

Tenisul românesc are o bogată tradiție în domeniul pregătirii teoretice și practice. Unul dintre primii noștri campioni, arădeanul *Gheorghe Luppu,* este autorul unei cărți de referință, publicată în anul 1928 sub titlul „Arta de Lawn-Tennis". A apărut în patru limbi. Am avut, de-a lungul anilor, antrenori de valoare recunoscută. Erau grupați chiar într-o asociație profesională (Asociația antrenorilor de tenis din România, înființată în 1932). Printre cei care s-au dedicat nobilului țel de a crește tenismani de performanță, se găsesc nume cunoscute ca acelea ale lui *Ilie Ivan, Aurică Dumitrescu, frații M. și T. Bădin, G. Cobzuc, C. Caralulis, A. Schmidt, I. Racoviță, C. Chivaru, Șt. Georgescu, A. Segărceanu.* Toți aceștia — și încă mulți alții — au merite în ridicarea campionilor noștri din trecut și a celor de azi.

Avem în față o broșură de aproape 200 de pagini cuprinzînd expunerea metodei unitare de predare a tenisului, elaborată de F.R.T. (autori: *A. Bardan, A. Lăzărescu, V. Serester*). Este o lucrare care exprimă și ea, în mod foarte fidel, nivelul ridicat pe care-l au astăzi pedagogii tenisului de la noi. Sîntem bine înarmați pe plan teoretic, *ȘTIM tenis.*

Din păcate, imaginea aceasta reconfortantă se alterează pe măsură ce privim mai atent activitatea practică a specialiștilor noștri în tenis. Cu surprindere aflăm că *numai 11 secții de nivel republican dispun de antrenori, celelalte 9* (ca și sutele de secții de nivel județean), *bazîndu-se pe improvizații și prezențe sporadice în activitatea de instruire.* Nu numai atît. *Antrenorii,* puțini cîți sînt, *au în grijă aproape exclusiv echipele de seniori,* cele angajate în campionatul divizionar. Nu lucrează în profunzime, pentru depistarea de tinere talente. În general, *ei se complac într-o activitate birocratică, prestează muncă administrativă și nu muncă practică, pedagogică.* Un simplu sondaj ne-a convins că deși anual *de pe băncile I.E.F.S. ies profesori de educație fizică specializați în tenis, posedînd carnetul de antrenor de categoria a III-a, aceștia nu sînt valorificați în ansamblul cadrelor de pregătire.* Evidența acestora și urmărirea lor la locurile de muncă, în școli, ar da posibilitate federației să beneficieze de o masă largă de instructori, răspîndiți pe teritoriul țării. O mai bună colaborare între Institut și federație ar împiedica tabloul trist al unei mase de antrenori calificați, practic fără activitate.

Și atunci, iată-ne în situația deloc plăcută a pelerinului din fabulă, murind de sete cu burduful de apă în spinare... Iată de ce, privim în jur și *în loc de zeci de jucători înarmați pentru performanță nu vedem decît foarte puțini, cîți numeri pe degetele unei singure mîini.*

Este oare normal așa ?

UNDE SÎNT MAI MULȚI... PUTEREA CREȘTE !

O zi de primăvară a anului 1973. Pe terenul central de la Roland Garros, finala celui mai mare dintre turneele pe zgură consacra victoria tenismanului român Ilie Năstase în fața iugoslavului Nikola Pilici : 3—0. Nici un set pierdut de la primul tur pînă la ultimul (19—0 !), scor fără precedent în istoria tenisului. A fost, probabil, punctul de apogeu al întregii cariere a lui Ilie Năstase, momentul său de reală invincibilitate.

În aceeași zi primăvăratecă, pe un teren lateral al bătrînului stadion parizian, patru jucători în alb și antrenorul lor își urmau impasibili orele de pregătire, nestingheriți de aplauzele ce răsunau din tribunele vecine. Numele celor patru : Björn Borg, Kjell Johansson, Leif Johansson, Ove Bengtson. Iar al antrenorului : Lennart Bergelin. Cu excepția ultimului, fost multiplu campion suedez, numele celorlalți erau cvasinecunoscute în lumea tenisului. Ca peste un singur an, acela al lui Björn Borg să fie trecut pe lista campionilor aceluiași turneu, unde abia fusese proaspăt debutant. Iar peste alți doi, aceleași nume să fie gravate pe soclul „Cupei Davis" la locul de onoare rezervat cîștigătorilor.

Am consemnat acest moment — interesant nu numai prin coincidența ce o poartă — fiindcă el semnifică totodată munca fără preget care animă existența unui campion de tenis. Borg n-a văzut splendida finală Năstase—Pilici fiindcă și-o pregătea pe a lui, cea din anul următor, cîștigată în fața lui Orantes. Fiecare oră, fiecare minut îi era prețios în edificarea formei sale la superlativ. Atunci, caravana tinerilor tenismani suedezi se formase sub îndrumarea lui Bergelin. Nedespărțiți de căpitanul lor, cei 4 blonzi „vikingi" jucau concurs după concurs, iar atunci cînd părăseau tabela de întreceri, se antrenau cu aprigă încordare. Așa s-a format supercampionul scandinav de azi.

Despre munca de pregătire în grup și rezultatele ei pozitive ar putea depune mărturie și Harry Hopman, „magul" tenisului de la Antipozi, cel care în 1968 vizita Mamaia noastră cu o tînără echipă australiană. După ce condusese la victorie pe Hoad, Rosewall, Laver și Newcombe, experimentatul antrenor pregătea succesele viitoare ale lui Alexander, Dent, Crealy, Case și Masters. Exemple de acest fel s-ar putea multiplica la nesfîrșit.

Nu de mult, într-o ședință de birou federal, la noi, l-am auzit pe Ion Țiriac propunînd F.R.T. constituirea unui asemenea grup de jucători cu perspectivă, care să fie trimiși la turnee, schimbînd mereu adversari, terenuri și mingi, modul cel mai eficace de a-și șlefui cunoștințele tehnice. Așa cum însuși el, Țiriac, făcuse cu un deceniu în urmă, alături de Năstase, pe care a știut să-l aducă la nivelul cel mai ridicat al măiestriei. Fapt remarcat și în literatura de specialitate de peste hotare. („Ion Țiriac s-a ocupat cu grijă părintească de dezvoltarea tînărului Ilie Năstase, găsind căile eficace, acolo unde alții eșuaseră" — *notează autorul englez* John Barrett *în* „Enciclopedia tenisului", *apărută la Londra în 1974).*

Ideea „caravanei" — reluată de Ion Țiriac — își menține astăzi, mai mult ca oricînd, actualitatea.

DIRECȚII PRIORITARE

Timp de aproape un deceniu, **ca rod al condi partid și de stat dezvoltării mișcării sportive din manii români s-au afirmat pregnant printr-o serie i se succese în marile competiții internaționale.** E răsunătoarele victorii ale lui **Ilie Năstase** și cele efortul său deosebit, dublat de acela al lui **Io** echipei naționale. În umbra acestor doi corifei nesc nu s-au mai ridicat, însă, valori certe, **n-a „schimb de mîine" capabil să preia ștafeta s** — în ultimele 2-3 sezoane — o stagnare direct s-a accentuat la ultimele evoluții ale echipei Davis", cînd s-a văzut limpede că **singură pre** (în firească scădere și ea) **nu mai este suficient celor trei puncte necesare victoriei,** iar lipsa u de nădejde se resimte tot mai mult.

Cauzele care au generat această stare de lizate în rîndurile de mai sus. Am propus și — desigur — nu epuizează toate mijloacele cap potențialul eșalonului fruntaș de tenismani, che pe mai departe culorile țării. Pentru federație, — timpul pierdut trebuie recuperat pe căi rapide.

Iată, în rezumat, cîteva dintre probleme car gureze în mod prioritar pe agenda de lucru specialitate și a tuturor celor ce sînt răspunz continuu al tenisului nostru :

● O mai atentă grijă manifestată față de a a tenisului ar aduce după sine, în mod norm performanței, creștere de care este nevoie mo

O NOUĂ GENERAȚIE DE TENISMANI TREBU CELOR CARE NE-AU REPREZENTAT PÎNĂ ACUM

● Federația română de tenis trebuie să-și asigurînd **CONTINUITATEA ÎN ACȚIUNEA DE VARE ȘI PERFECȚIONARE A TINERELOR TALEN**

UN

Recent, cir „golul" ce rămîne în is sului român Năstase și **Considerăm destule posi** evităm un gol și **să fac cronica ten țării.** În ace **cuvine să i politică a de specialit centrată pe unui număr bil de jucăt să internat acordată l moderne al mondial.** D tendințele d tură, de m geră ! Primu arena inte tinerii noș nu e nevoie tueze călcîi mele lui Nă și Connors, și Melbourn **caute priori rea pe nostru euro** inte de u americană liană, să clasele bu europene.

De 11 an ritatea ca localități di rea noastră **tă un camp pean pe ca români apr ignoră,** des ția a prilej succese sp țările soci fost campic veli, Tarocz Pala, Olga